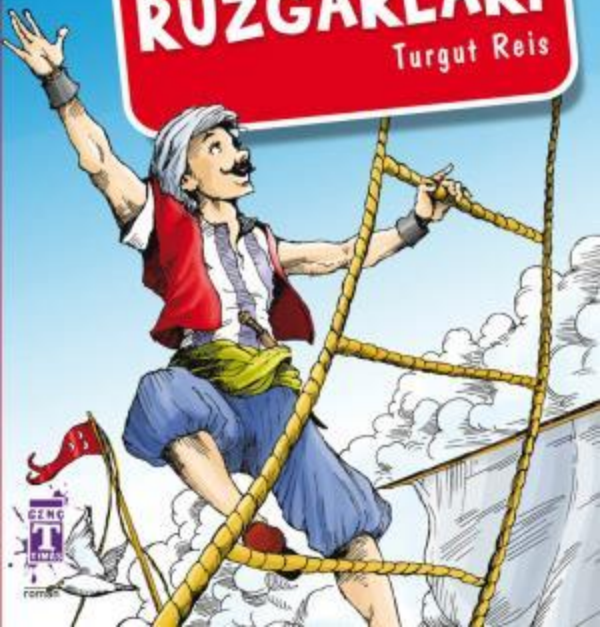

Ahmet Yılmaz Boyunağa

ZAFER RÜZGÂRLARI

Turgut Reis

GENÇ
T
KİMLİK

roman

GENÇ TİMAŞ

Doludizgin Romanlar | 3

Editör | Duygu Kaçaranoğlu

Kapak Resmi | Uğur Köse

Kapak Tasarım | Ravza Kızıltuğ

18. Baskı | Temmuz2020

Raf | 10+ Roman Öykü

Yayın No | 48

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-975-7544-71-5

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | Sertifika No | 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas

  genctimas

Baskı ve Cilt | Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası

Adres | Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No: 32 Bağcılar/İstanbul

Tel | (0212) 446 38 88 / Sertifika No | 44011

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Birinci Bölüm

Genç Leventler

Kadırga¹, uzaklaşan sahili top atışlarıyla son defa selâmladı. Sahildeki kalabalık iyice küçüldü küçüldü ve sonra belirsiz oldu. Filiz Ahmet, hiç ses çıkarmadan Muğla sahillerini süzen Turgut Reis'e:

– Reis, Allah hepimizi tekrar ailemize, akrabamıza kavuştursun. Gazamız mübarek olsun, dedi.

Derin bir nefes alan Turgut Reis, dalgınlığından sıyrıldı. Gözlerini artık görünmeyen sahilden, ileriye engin denize çevirdi:

– Sağ olasın Filiz, cevabını verdi. Allah hepimizin yardımcısı olsun. Gazamız mübarek olsun.

---

1 Hem yelken hem kürekle yol alan savaş gemisi.

Sonra yanlarında duran ve artık ihtiyarlamış bulunan geminin donatımıyla uğraşan ağaya döndü:

– Bütün eksiklerimiz giderildi değil mi Ağa, diye sordu.

Belki yakınlarından uzaklaşmanın etkisiyle gözleri yaşarmış olan Ağa:

– Evet Reis, cevabını verdi. Bütün eksiklerimiz tamamlandı. Karşımıza çıkacak düşmanın vay geldi başına! Yeni aldığımız leventler² de aslan gibi Anadolu çocukları... Hepsi de gaza için can atıyorlar; şu Andrea Doria ile bir karşılaşabilsek diyorlar. Preveze’de kaçmasından dolayı şöyle ağız tadıyla cenk edemedik. Bir daha karşılaşsak da...

– İnşallah o da olur. Yalnız Filiz Reis, onları çok iyi yetiştirmek lâzım. Bizlerden sonra Akdeniz’i onlar teslim alacaklar; sahillerimizi ve kardeşlerimizi Sen-Jan şövalyelerine, Venediklilere, Portekiz ve İspanyollara karşı onlar koruyacaklar.

Filiz Ahmet:

– Tabii Reis, dedi. O bakımdan hiç merak etmeyin. Milletimizin ve diğer İslâm ülkelerinin güvenesi onlar. Bu bakımdan onları çok iyi yetiştirmek yoluna gideceğiz. Zaten hepsi tam bir denizci.

---

2 Osmanlı donanmasında ve kıyılarında görev yapan asker.

Turgut Reis başını salladı, cevap vermedi. Hepsinde, ufukta denizde batmakta olan güneşe bakıyorlardı. Güneşe doğru uzanan deniz sanki tutuşmuş; kıpkızıl bir halde uzanıyordu.

Bir leventin gelişi, onları düşüncelerinden uzaklaştırdı. Levent, saygılı bir şekilde Turgut Reis'e:

– Reis, dedi. Ambarda yüklerin arasında üç çocuk yakaladık.

Turgut Reis'in kaşları çatıldı.

– Çocuk mu? Nasıl olur? Bizden habersiz nasıl girerler? Tez getirin!

Az sonra başka bir leventin önüne kattığı üç çocuk görüldü. İki büyükçe, bir tanesi de onlardan küçüktü. Çocuklar, Turgut Reis'in, Filiz Ahmet'in ve İmam Efendi ile ağanın karşısına gelince onları saygı ile selâmladılar. Sonra da saygı ile ellerini kavuşturup beklediler. Onları süzen Turgut Reis, sert bir sesle:

– Bre bu ne demek? Kadırgamda işiniz ne, diye güreledi.

Çocuklar yutkundular, yan gözle birbirlerine baktılar. Turgut Reis'in kızgın sesi tekrar duyuldu:

– Dilinizi mi yuttunuz? Cevap versenize! Ne işiniz var kadırgamda?

Çocuklardan biri cevap verdi:

– Affet bizi Reis! Dayanamadık. Açık denizlere çıkmak istedik. Bunun için bindik.

Turgut Reis'in gözleri açıldı, bıyıkları dikleşti:

– Bre açık denize çıkmak için mi kadırgama bindiniz? Başka kadırga bulamadınız da benimkini mi seçtiniz?

Turgut Reis'in kızdığını gören diğer çocuk söze karıştı:

– Reisim, arkadaşım meramını ifade edemedi.

Turgut Reis dikkatle onun yüzüne baktı.

– Meramını ifade edemedi mi? Gayet açık! Açık denizlere çıkmak için bindik der ya!

– Reisim! Açık denizlere çıkmak sözü ile gazaya çıkmak istediğini anlatmak ister; ama heyecanından bunu söyleyemedi.

– Gazaya mı?

Turgut Reis, bu soruyu sorarken yan gözle Filiz Ahmet'e baktı.

– Duyar mısın Filiz Reis? Bak ne derler!

Filiz Ahmet, hafifçe gülümsedi:

– Duydum Reis! Gazaya çıkmak için bindik diyorlar.

Turgut Reis çocuğa tekrar sordu:

– Peki, karada iken niye Filiz Ahmet Reis'e başvurup, kadırgaya binmek istediğinizi söylemediniz.

– İzin vermezlerdi ki Reis! Çocuksunuz derlerdi; almazlardı bizi.

– Bre izin verilmeyeceğini bilirsiniz de niye ka-
dırgama gizlice binersiniz?

Çocuk dikleşir gibi oldu:

– Biz gazaya çıkmak isteriz Reis! Benim ve Ham-
za'nın babası deniz cenginde şehit oldu. Onların
öcünü almak isteriz.

– Ya! Kimdi babalarınız?

– Benim babamın adı Kara Hüseyin'di; Ham-
za'nın babası da Güzelce Ahmet diye anılan le-
ventti.

– Evet, adlarını ve yiğitliklerini duydum. Allah
rahmet eylesin? Ya şu küçüğün babası?

– O benim kardeşimdir Reis!

Turgut Reis, kendisine sevgi ve hayranlıkla bakan
küçüğe:

– Adın ne senin, diye sordu.

Az önce konuşan çocuk cevap verdi:

– Reis! O konuşamaz!

– Neden?

– Çünkü o dilsizdir Reis! Anamız da öldüğü için
onu da yanıma aldım.

– Ya!

Filiz Ahmet küçüğe sevgi ve şefkatle baktı. Turgut Reis, sevgi ve şefkatini çocuklara belli etmiyordu:

– Ama ne olursa olsun, kadırgama izinsiz ve kaçak binmeniz af edilemez. Önce söyleyin bakalım. Kadırgaya binip gizlenmenize kimler yardımcı oldu.

Hamza cevap verdi:

– Kimse yardımcı olmadı Reis! Yeminle söylerim ki, kimse bize yardım etmedi.

– Peki, nasıl bindiniz ve gizlenebildiniz?

Öteki çocuk söze karıştı:

– Gazaya çıkmak aşkı bizi yakıyordu Reis! İstedikten sonra niye binmeyelim. Kadırganın hareketinden tam iki gün önce gizlenmiştik ambara.

Filiz Ahmet dayanamadı:

– Öyle ise açsınızdır da!

– Hayır, Reisim! Ekmeğimizi yanımıza almıştık. Hatta ihtiyaten yarım somun ekmeğimizi de ayırmıştık.

Turgut Reis, ağanın ve İmam Efendi'nin yüzüne baktı. Hepsi de gülmek için kendilerini güç tutuyordu. Bu yetim ve öksüz küçükleri sevmişlerdi. Onların gazaya çıkmak için bu gayretleri onları çok duygulandırmıştı da...

Hele Turgut Reis ile Filiz Ahmet Reis, çocukluklarını, Demir Pençe Reis'in gemisi Bora'ya binişle-

rini hatırlamışlardı. Turgut Reis, kendisini gemiden uzaklaştırmaması için Demir Pençe ile yaptığı konuşma ile bu çocukların kendisiyle yaptıkları konuşma arasında büyük benzerlik gördü.

İçer bir tuhaf oldu. Onları yanına almaya ve birer yiğit levent yapmaya karar verdi. Ama onlarla biraz konuşup, zekâlarını ve davranışlarını da ölçmek istedi. Bu maksatla Filiz Ahmet Reis'e:

– Filiz Ahmet Reis, dedi. Kaçaklara ne yaparlar?

Filiz Ahmet, onun amacını anladı. Sert bir sesle:

– Kaçakları denize atarlar Reis, cevabını verdi.

– Peki, öyle ise ne duruyorsun? Leventleri çağırıp bu kaçakları denize attırsana!

– Baş üstüne Reis! Hey nöbetçiler atın şunları...

Filiz Ahmet'in sözünü bitirmesine zaman bırakmadan iki büyükçe çocuk saygılı tavırlarını bozmadan:

– Turgut Reisimiz, dediler. Ne olur bizi denize attırma...

Turgut Reis artık kaybolmuş olan sahil tarafına bakarak:

– Ne o, yoksa sahile kadar yüzemeyiz, boğuluruz diye mi korkuyorsunuz?

Hamza:

– Asla Reis, cevabını verdi. Yüzme bilmeyen levent olmaya kalkar mı? Turgut Reis gibi bir Reis'in kadirğine da hiç biner mi? Öyle değil mi Bekir?

Bekir:

– Sahilden uzaklaştığımız bu yol gibi iki üç mislini de yüzeriz Reis? Bizim korkumuz o değil.

– Ya ne? Kardeşiniz mi? O yüzemez mi?

Bekir ile Hamza güldüler. Turgut Reis sert bir sesle:

– Bre ne gülersiniz? Küçük yüzme bilmez mi, diye sordu.

– Bizden de alasını bilir Reis! Yedi, sekiz kulaçlık derinlere dalar. Ondan daha fazla sünger çıkartan da yoktur köyümüzde... Bizim korkumuz, gazaya çıkamamak! O yüzden bizi denize atmamanızı isteriz.

Turgut Reis'in yüzü güldü.

– Kadırgadaki ağır işlere dayanabilecek misiniz?

Bu söz, çocukları çok sevindirdi. Demek ki Turgut Reis onları kadırgaya almayı düşünüyordu. İki birden cevap verdiler.

– Biz her işi yaparız Reis!

– Bizim için ağır iş yoktur Reis. Her işi yaparız!

Turgut Reis, onları şefkatle süzdü, sonra:

– Peki, öyle ise, dedi. Leventliğe kabul edildiniz. Bundan sonra ağanın emrinde olacaksınız. O size vazifelerinizi öğretecek.

Çocukların sevinçten gözleri parladı. Dilsiz de Hamza ve Bekir'in sevincinden, Turgut Reis'in de

tavrından, kadırgaya kabul edildiklerini sezmiş olacak ki sevinçten anlaşılmaz birkaç kelime mırıldandı. Turgut Reis onları süzerek sözlerine devam etti:

– Yalnız, şunu bileceksiniz ki, en ufak disiplinsizlik şiddetle cezalandırılır.

Hamza ve Bekir, kadırgaya kabul edilmiş olmanın sevinç ve heyecanı ile:

– Kabul Reis baba, dediler.

– Peki! Artık gidebilirsiniz!

Ağa, üç çocuğu ambara indirirken, onları sevgi ve şefkat dolu bakışlarla takip eden Turgut Reis:

– Beni çocukluğuma götürdüler, dedi.

Filiz Ahmet:

– Beni de, Reisim, diye konuştu. Senin yıllar önce kaliteye kabul edilmek için Demir Pençe Reis ile konuşmanı, benim de heyecan içinde sonucu beklememi hatırladım. Bir hoş oldum.

– Aynı bizim o zaman duyduğumuz heyecan için-deydiler değil mi?

– Evet! Nasıl yalvaran gözlerle bakıyorlardı.

İmam Efendi söze karıştı:

– İyi levent olacağı benzerler. Gözüm tuttu yaramazları.

– Evet, ben de beğendim. Kısa zamanda yaman denizci olur bunlar. Onların dini bilgileriyle, matematik,

kimya dersleriyle siz uğraşırsanız memnun olurum. İyi yetişmelerini istiyorum.

– Hiç merak etmeyiniz Reisim! Yarından itibaren derslere başlarım.

Bu esnada Ağa, çocukları ambardaki depoya götürmüş ve onlara vücutlarına olabilecek levent elbiseleri araştırmıştı. Ama depodaki elbiseler çok büyüktü. Bunları giyen çocuklar, elbiselerin içinde kaybolmuş gibiydi. Onlara bakan Ağa, elbiseleri sırtlarından çıkartmalarını söyledi. Çocuklar giydikleri bu elbiseyi çıkartırlarsa, leventlikten de atılırlar korkusu ile bunları çıkartmamak için ağaya yalvarmaya başladılar.

Hamza:

– Aman Aşam! Benim elbisem güzel. Biraz bol olmuşsa ne çıkar, derken Bekir de:

– Bol olması, dar olmasından iyidir? Anamız bize hep babamızın elbiselerinden giydirirdi; hiç şikâyetimiz olmazdı, diyordu. Dilsiz’e gelince, o da durumu sezmiş; giydiği elbiseyi çıkartmam dercesine elleriyle kucaklamıştı. Ağa:

– Daha leventliğe kaydınız yapılmadan bana karşı mı gelirsiniz keratalar, diyerek şakadan bağırdı.

Çocuklar bu ihtar üzerine büyük bir korkuya kapılarak: